

Република Србија
УПРАВНИ СУД
6 У. 10992/19 (2015)
11.09.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Тамбурковски Баковић, председника већа, Љиљане Јевтић и Зорице Китановић, чланова већа, са судским саветником Крстином Јовановић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца "А.А." д.о.о. ..., ..., кога заступа пуномоћник Стеван Вујаковић, адвокат из Београда, Далматинска 23, поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, чији је правни следбеник Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак Београд, ради поништаја решења број: 300-47-04-00523/2015-И1000 од 06.07.2015. године, у извршењу одлуке Уставног суда број: Уж – 11820/18 од 09.07.2019. године, у предмету пореза на додату вредност, у нејавној седници већа, одржаној дана 11.09.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, број: 300-47-04-00523/2015-И1000 од 06.07.2015. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Пресудом Управног суда 6 У 11433/15 од 06.09.2018. године одбијена је тужба тужиоца "А.А." д.о.о. ..., поднета против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, број: 300-47-04-00523/2015-И1000 од 06.07.2015. године. Наведеним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Врачар, број 47-00631/2014-0020-010 од 07.04.2015. године,

којим је пореском обвезнику, овде тужиоцу, ПИБ ..., у поступку теренске контроле у циљу отклањања неправилности утврђена непријављена обавеза пореза на додату вредност у износу од 69.300.000,00 динара за порески период од 01.06.2014. године до 30.06.2014. године и наложена уплата камате до дана уплате на рачун јавног прихода и са позивом на број означен диспозитивом овог решења, узимајући у обзир порески кредит. Истим решењем одређено је да је порески обвезник дужан да утврђене обавезе у диспозитиву овог решења евидентира у пословним књигама и другим прописаним евиденцијама и да је рок за извршење решења 15 дана од дана пријема овог решења, као и да жалба не одлаже извршење решења.

Против наведене пресуде тужилац је изјавио Уставном суду уставну жалбу.

Одлуком Уставног суда број: Уж – 11820/18 од 09.07.2019. године усвојена је уставна жалба привредног друштва "А.А." д.о.о. ... и утврђено да је пресудом Управног суда У 11433/15 од 06.09.2018. године повређено право подносиоца уставне жалбе на правично суђење из члана 32. став 1. Устава Републике Србије (став 1); поништена је пресуда Управног суда У 11433/15 од 06.09.2018. године и одређено да исти суд донесе нову одлуку о тужби подносиоца изјављеној против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, број: 300-47-04-00523/2015-И1000 од 06.07.2015. године (став 2) и укинута решење Уставног суда Уж – 11820/18 од 08.11.2018. године о одлагању извршења решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Врачар, број: 47-00631/2014-0020-010 од 07.04.2015. године.

Према образложењу наведене одлуке, Уставни суд је оценио да управни органи, као ни Управни суд нису дали уверљиво образложење о томе због чега нису прихватили као релевантне доказе које је подносилац приложио, због чега је утврдио да образложење оспорене пресуде Управног суда не задовољава стандард права на образложену судску одлуку као елемента права на правично суђење из члана 32. став 1. Устава. Уставни суд је нашао да у образложењу оспорене пресуде Управног суда није оцењен ниједан навод тужбе, иако су наводи тужбе били битно слични жалбеним наводима, посебно имајући у виду да је подносилац изричито истакао да наводи жалбе нису у потпуности оцењени од стране другостепеног органа и да одлучне чињенице нису правилно и поуздано утврђене. Наиме, подносилац је у жалби и тужби указивао на постојање крајње супротстављених мишљења о томе шта је по саставу добро које се прометује, а што представља одлучну чињеницу у конкретном управносудском поступку. Притом, у образложењу другостепеног решења је само наведено да су без утицаја мишљења која је подносилац доставио и да се орган руководи начелом слободне оцене доказа из члана 10. Закона о општем управном поступку. С тим у вези је указано да овакав систем слободне оцене доказа налаже потребу да се нађе заштита од евентуалне злоупотребе слободе која по овом начелу припада органу који води поступак. Констатовано је и да орган управе у образложењу своје одлуке мора јасно да наведе разлоге због којих је једном доказном средством поклонио веру а другом није, и

да исту обавезу потом има и Управни суд који цени законитост тако донетог коначног управног акта. Притом, сагласно одредбама чл. 3. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, порески органи поступају у складу са одредбама тог закона, па је по оцени Уставног суда, Пореска управа била дужна да, сагласно чл. 4. закона, утврди све чињенице које су битне за доношење законите и правилне одлуке, а да при томе посвети једнаку пажњу чињеницама које иду у прилог и на штету пореском обвезнику.

Поступајући у извршењу одлуке Уставног суда, којом је поништена пресуда Управног суда 6 У 11433/15 од 06.09.2018. године, Управни суд је, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), поново оценио наводе тужбе, одговор на тужбу, списе ове управне ствари, па је нашао да је тужба основана. Управни суд је овај спор решио без одржавања усмене расправе, сагласно члану 33. став 2. Закона о управним споровима, будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Према одредби члана 166. став 2. Устава Републике Србије ("Службени гласник РС", бр. 98/2006) , одлуке Уставног суда су коначне, извршне и општеобавезујуће.

Одредбом члана 171. Устава утврђено је да је свако дужан да поштује и извршава одлуке Уставног суда (став 1.). Уставни суд својом одлуком уређује начин њеног извршења, када је то потребно (став 2.). Извршење одлука Уставног суда уређује се законом (став 3.).

Одредбом члана 104. став 1. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", бр. 109/07...18/13), прописано је да су државни и други органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне и друге организације, удружења грађана или верске заједнице, дужни да, у оквиру својих права и дужности, извршавају одлуке и решења Уставног суда.

Одредбом члана 89. став 2. истог закона, прописано је да, када Уставни суд утврди да је оспореним појединачним актом или радњом повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, може поништити појединачни акт, забранити даље вршење радње или одредити предузимање друге мере или радње којом се отклањају штетне последице утврђене повреде или ускраћивања зајемчених права и слобода и одредити начин правичног задовољења подносиоца.

У тужби поднетој Управном суду преко пуномоћника, дана 03.08.2015. године, као и у допунама тужбе од 17.03.2017. године и од 12.02.2018. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа из свих разлога прописаних Законом о управним споровима. Указао је да тужени орган није прихватио наводе жалбе поткрепљене стручним мишљењем Министарства пољопривреде и заштите животне

средине, да у промету цинк оксид-талога "Б.Б." д.о.о., коме је тужилац исти продао, није био дужан да прибавља дозволе надлежног органа које се издају у складу са чланом 59. Закона о управљању отпада, са образложењем да се не ради о мишљењу Министарства финансија које је обавезујуће за поступање Пореске управе. Истакао је да је одбачено и стручно мишљење петочлане Комисије Технолошко-металошког факултета у Београду, као и стручно мишљење В.В. д.о.о из ... у којем се на основу сагледаног статуса, употребне вредности и могућности валоризације цинк-оксид талога као нуспроизвода јасно тврди да га у затеченом стању није могуће сврстати у отпад, јер представља техногену сировину, то јест мешавину јаросит и олово – сребро талога који је настао још 1978. године у производњи "Д.Д." а.д. Код оцене више стручних мишљења о томе да ли цинк-оксид талог може бити предмет промета између тужиоца и његовог добављача, тужени орган се позвао на начело оцене доказа из члана 10. Закона о општем управном поступку, према којем овлашћено лице по свом уверењу на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа посебно и свих доказа заједно одлучује о томе које ће чињенице узети као доказане, као и на основу резултата целокупног поступка. Тужени орган није прихватио правну оцену првостепеног органа на промет цинк-оксид талога по спорним рачунима – отпремницама представља симуловани правни посао, тврдећи да у промету између тужиоца и његових добављача није дошло до симулованог правног посла, што сада битно мења карактер осталих доказа на којима је првостепени орган извео закључак да овај промет представља симуловани правни посао и да стога тужилац нема право на претходни порез, иако тужилац сматра да се ради о извршеном промету са правом на одбитак претходног пореза. Тужилац је, поред осталог, указао да је сав проблем ове пореске ствари у томе што је цинк-оксид талог Jarosit PbAg погрешно третиран као опасан отпад чији промет подлеже издавању дозвола надлежног органа, иако он представља техногену сировину коју у затеченом стању није могуће сврстати у отпад, те се на исту и не односе дозволе из члана 59. Закона о управљању отпадом. У том смислу очито нестручног мишљења проф. др. Ђ.Ђ., на коме се заснива оцена првостепеног органа о карактеру ове сировине, тужени орган није извео ни један други доказ да иста представља опасан отпад чији промет у стању у коме га је тужилац набавио и даље продао, подлеже Закону о управљању отпадом. Тужилац се позвао и на стручно мишљење Министарства пољопривреде и заштите животне средине Републике Србије од 23.04.2015. године, које је донето на писмени захтев предузећа Б.Б. д.о.о., садашњег власника ове сировине, у којем мишљењу је између осталог истакнуто да наведена компанија није оператер који обавља делатност управљања отпадом, већ власник отпадног материјала цинк-оксид талога (Jarosit Pb Ag), па није ни у обавези да поступа по члану 59. Закона о управљању отпадом. Наведено мишљење није прихваћено, јер не представља мишљење Министарства финансија РС, које је обавезујуће за Пореску управу, што тужилац сматра неприхватљивим. Тужилац сматра да је погрешан закључак туженог органа, јер је наведено министарство према одредбама Закона о управљању отпадом овлашћено да издаје дозволе, сагласности, потврде и друге акте прописане наведеним Законом, па сматра специфичне техногене сировине требало да обезбеди дозволу надлежног органа. Тужилац је навео разлоге због којих се одредбе члана 59. став 1. тач. 1. - 5. Закона управљања отпадом ("Службени гласник РС", бр. 36/09 и 88/10), као и одредбе члана 42. став 4. овог Закона, на отпад који је одложен 1978. године какав је случај код тужиоца, дакле пре ступања

на снагу Закона о управљању отпадом, не односе, чак и да спорни талог и представља отпад, све док не дође до његовог транспорта или третирања, односно даље прераде. Такође, указао је да је нестручан налаз проф.др. Ђ.Ђ. и да је исти непотпун и противречан сам себи, за које мишљење је тужилац навео да је различито схваћено од стране туженог и првостепеног органа, те да се на том мишљењу не могу заснивати спорна питања ове управне ствари, из разлога које тужилац детаљно наводи у тужби и допуни исте. Наводећи у чему се све огледа неправилност и нестручност мишљења проф. др. Ђ.Ђ., указао је и на то да не зна због чега се од више мишљења које је имао пред собом тужени определио за мишљење именованог. Тужени орган није оценио наводе жалбе да је Филијала Нови Сад 1, која је писменим путем затражила мишљење проф. др. Ђ.Ђ., повредила правила управног поступка и сходно одредбама вештачења из члана 48. став 2. и 5. у вези става 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији није обавестила странку, односно пореског обвезника NLC д.о.о. из Новог Сада, против кога је користила његово мишљење без могућности да овај обвезник учествује у поступку вештачења. Како се тужени орган изјаснио да набавка цинк-оксид талоба не представља симуловани правни посао, тужилац сматра да због такве оцене сада не треба да разматра друге оцене првостепеног органа које су нападане жалбом, а односе се на мерење, процењену количину и вредност ове техногене сировине, као и оцене које се односе на њену набавку од стране тужиоцевих добављача и њиховог добављача. Међутим, да би се отклонила и најмања сумња у набављању количине оксид талоба од сса 300.000 тона, уз ову тужбу тужилац је доставио купопродајни уговор од 17.04.2012. године, који је закључен између „Д.Д.“ а.д. у реструктурирању, Шабац и купца "З.З.", ..., Тужилац наводи да се из овог уговора види да руда цинк-оксида, како је наведено под тачком 1. и 2., садржи 300.000 метричких тона сувог материјала +/-10 %. Овај уговор је касније раскинут, а затим је и "Д.Д." исту руду продала купцу "И.И." д.о.о. ..., који се појављује као добављач према Ј.Ј. д.о.о. Како је "К.К.", као изворни власник цинк-оксид талоба, на основу елемената његове производње означила да исти представља руду, то се по мишљењу тужиоца исти не може третирати као отпад, већ као техногена сировина на коју се у затеченом стању не односи Закон о управљању отпадом. Како се првостепени орган у образложењу ожалбеног решења позвао на резултате теренске контроле Филијале Нови Сад 1, извршене код обвезника "Ј.Ј." д.о.о. у ликвидацији, Нови Сад, који се појављује ко добављач према тужиоцевим добављачима, користећи као доказ и стручно мишљење проф. др. Ђ.Ђ. које је донето у том пореском поступку ради правилне оцене изведених доказа од стране првостепеног органа, туженом органу је достављено решење Регионалног одељења за другостепени поступак Нови Сад од 04.05.2015. године, у предмету NLC, којим је поништено решење Филијале Нови Сад 1 од 18.02.2015. године и предмет враћен првостепеном органу на поновни поступак. Иако се из овог решења види да је оно поништено због незаконитости Филијале Нови Сад 1, тужени орган се није изјаснио на ове наводе жалбе, јер је очигледно да је решење Филијале Врачар остало без основних доказа којима је оспорено право на претходни порез. Тужилац је даље указао да је у току поступка повређено начело законитости из члана 4. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, јер чињеницама и околностима које иду у прилог тужиоцу није дат никакав значај, нити је тужени орган извео доказе да цинк-талог Jarosit Pb Ag не представља техногену сировину, нити је

ваљаним разлозима оспорено мишљење Министарства пољопривреде и заштите животне средине РС, осим што се тврди да то мишљење није обавезујуће за Пореску управу. Такође, сматра да је изиграно начело оцене доказа из члана 10. Закона о општем управном поступку, јер се потпуно игнорише непобитно стање ствари, да ову техногену сировину у затеченом стању није могуће сврстати у отпад и да се на њу, с обзиром на време њеног настанка, не односи Закон о управљања отпадом све док не дође до њеног третирања или транспорта, односно даље прераде. Предложио је да се тужба уважи и поништи оспорено решење, као и да суд сам својом пресудом реши ову управну ствар замењујући поништено решење.

Тужени орган је у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу као неосновану одбије.

Према образложењу оспореног решења, тужени орган је одбио жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, налазећи да је правилно првостепени орган оценио да је тужилац у пореском периоду од 01.06. до 30.06.2014. године, супротно одредбама чл. 28. ст. 3. Закона о порезу на додату вредност искористио претходни порез на додату вредност у износу од 69.300.000,00 динара, на основу две отпремнице – рачуна добављача „К.К.” са обрачунатим ПДВ од 24.255.000,00 динара и добављача „Л.Л.“ са обрачунатим ПДВ од 45.045.000,00 динара, оба издата по основу промета цинк-оксид дмт и евидентирана у књиговодству пореског обвезника са приложеним власничким листовима, иако није могао, јер се ради о специфичном отпаду који није одложен на начин и пуштен у промет под условима прописаним одредбама Закона о трговини и Закона о управљању отпадом, због чега је изгубио својство робе које може бити предмет промета. Како није било промета у смислу одредбе чл. 3. и 4. Закона о порезу на додату вредност, како то произлази из записника о извршеној теренској контроли код „Ж.Ж.” д.о.о. ..., „Е.Е.”, „Д.Д.” у реструктуирању и на основу стручног мишљења датог од стране Природно математичког факултета Универзитета у Београду од 28.01.2015. године, правилно је, по оцени туженог, првостепени орган одлучио као у диспозитиву ожалбеног решења. Наиме, у проведеном поступку је утврђено да је до промета цинк – оксид талога дошло тако што је спорна количина цинк – оксид талога, која се налазила на депонији иза фабрике „Д.Д.” у реструктуирању, на катастарској парцели у КО ... од 1978. године, као изворног власника дошла до контролисаног пореског обвезника преко промета у којем су поред „Д.Д.” у реструктуирању учествовали добављачи, као што су „Elixir group”, „Ж.Ж.” д.о.о. ..., „Љ.Љ.” и „З.З.” ..., на начин описан у образложењу оспореног решења, тако да се промет по основу оба спорна рачуна од 27.06.2014. године увећао у односу на први испостављени рачун у овом ланцу промета на основицу од 346.500.000,00 динара и обрачунати ПДВ у износу од 69.300.000,00 динара. Такође је утврђено да је контролисани порески обвезник у пословним књигама евидентирао набавку цинк – оксид талога од добављача „Ж.Ж.”, односно „Л.Л.”, као набавку робе уз изразу улазних калкулација, али да је истог дана 27.06.2014. године „З.З.” д.о.о. ... издао рачуне купцима „Ж.Ж.” и „Д.Д.”, односно ове две фирме су у пословним књигама евидентирале набавку цинк – оксид талога, као и да жалилац по основу

спорних фактура није извршио мерење набављеног цинк – оксид талога робе, односно нема уговор о складиштењу, нити је плаћао закуп „Д.Д.” у реструктурирању, као и да није тражио дозволу државних органа у вези са прометом отпада и нема никакву имовину, односно опрему. Затим је поређењем документације у Шапцу и Новом Саду утврђено да се код „Д.Д.” налази улазни рачун добављача „Ж.Ж.” д.о.о. Нови Сад број: 08/2014, док се у документацији тог добављача налази другачији рачун, под бр. 004-00002 од 27.06.2014. године, издат купцу „Д.Д.”. Према траженом мишљењу Департмана за хемију, биохемију и заштиту животне средине природно математичког факултета у Новом Саду, није спорно у овом предмету да ли се цинк – оксид талог налазио на депонији у Шапцу и био у промету између напред наведених добављача и купаца, као и састав и квалитет наведеног талога од чега зависи да ли се ради о роби која се квалификује као отпад или техногена сировина и могућностима њене даље прераде, односно постојање различитих стручних мишљења у погледу природе робе која је била у промету између жалиоца и његовог добављача. Отуда је првостепени орган полазећи од члана 9. Закона о пореском поступку и пореској администрацији нашао да је промет цинк – оксид талога између тужиоца, и његових добављача део извршеног промета од изворног власника предметне робе, преко више добављача до тужиоца, у којем је вредност робе у промету на основу излазне фактуре са обрачунатим ПДВ од 22.406.202,00 динара, преко спорних фактура тужиоцевих добављача до тужиоца, доспела до вредности обрачунаог ПДВ од 69.300.000,00 динара, на основу које је порески обвезник исказао порески кредит, па како је у промету спорне робе из Новог Сада купцима у Шапцу, односно за промет из Шапца купцу у Београду, издато у истом дану пет рачуна, без докумената надлежног органа који се издају у складу са чланом 59. Закона о управљању отпадом, правилно је према оспореном решењу цењено да је по основу промета по спорним фактурама дошло до фиктивног промета, односно да није било промета у смислу члана 3. и 4. Закона о порезу на додату вредност, па како нису испуњени услови из члана 28. став 1. и 2. у вези члана 42. Закона о порезу на додату вредност за одбитак претходног пореза, тужиоцу је правилно и законито утврђена пореска обавеза. Стога је тужени донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом чл. 3. Закона о пореском поступку и пореској администрацији („Службени гласник РС”, бр. 80/02...108/16) прописано је да ако је другим законом питање из области коју уређује овај закон уређено на друкчији начин, примењују се одредбе овог закона (став 1); ако овим законом није друкчије прописано, порески поступак се спроводи по начелима и у складу са одредбама закона којим се уређује општи управни поступак, односно у складу са одредбама закона којим се уређује инспекцијски надзор (став 2).

Одредбом чл. 4. ст. 3. наведеног закона, прописано је да је Пореска управа дужна да утврђује све чињенице које су битне за доношење законите и правилне одлуке, посвећујући једнаку пажњу чињеницама које иду у прилог и на штету пореском обвезнику, док је одредбом чл. 6. истог закона прописано да пре доношења акта којим се утврђују обавезе и права пореског обвезника, Пореска управа је дужна да, на његов захтев, омогући пореском обвезнику увид у правну и чињеничну основу за доношење

акта.

Одредбом чл. 43. ст. 2. истог закона прописано је да се као доказ у пореском поступку могу употребити пореска пријава, порески биланс, пословне књиге и евиденције, рачуноводствени искази, пословна документација и друге исправе и информације којима располаже Пореска управа, прикупљене од пореског обвезника или трећих лица, исказ сведока, налаз вештака, увиђај и свако друго средство којим се чињенице могу утврдити, док је одредбом чл. 51. ст. 1. прописано да у пореском поступку терет доказа сноси: 1) Пореска управа - за чињенице на којима се заснива постојање пореске обавезе; 2) порески обвезник - за чињенице од утицаја на смањење или укидање пореза.

Полазећи од стања у списима ове пореске управне ствари и напред цитираних прописа, те схватања израженог у наведеној одлуци Уставног суда, Управни суд је оценио да се оспорено решење не може прихватити као правилно и на закону засновано, будући да је, по налажењу суда, донето уз повреду правила поступка прописаних одредбом члана 199. став 2. и члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку, према којима образложење решења садржи правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву (члан 199. став 2.), с тим да се у образложењу другостепеног решења морају оценити и сви наводи жалбе (члан 235. став 2.). Ово стога што тужени орган, доносећи оспорено решење, није оценио навод истакнут у жалби, који је поновљен и у тужби, да постоје крајње супротстављена мишљења о томе шта је по саставу добро које се прометује, а што је одлучна чињеница за одлучивање у конкретном управном поступку. С тим у вези, тужени орган је био дужан да у образложењу своје одлуке јасно наведе разлоге због којих је једном доказном средством поклатио веру, а другом није. Притом, тужени је био у обавези да у проведеном поступку утврди све чињенице које су битне за доношење законите и правилне одлуке и да посвети једнаку пажњу чињеницама које иду у прилог и на штету пореском обвезнику, све то имајући у виду одредбу чл. 4. Закона о пореском поступку и пореској администрацији.

Имајући у виду наведено, као и одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, а нарочито став 3. према коме је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену расправу, овај суд је нашао да су се у конкретном случају стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене јавне расправе. Ово стога што је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака ради утврђивања чињеничног стања, а не ради се ни о другим ЗУС-ом прописаним ситуацијама по којима је одржавање усмене јавне расправе обавезно, те се оцена законитости оспореног решења могла извршити без одржавања усмене јавне расправе, а неправилности утврђене у оспореном решењу које се односе на повреду правила управног поступка, тужени орган је дужан да отклони у поновном поступку.

Суд није прихватио предлог тужиоца да ову управну ствари реши у спору пуне јурисдикције, будући да је у циљу законитог и целовитог одлучивања у овој

ствари неопходно спровести поновни поступак пред пореским управним органима, те на основу резултата тако спроведеног поступка донети правилну и на закону засновану одлуку о захтеву тужиоца у овој ствари.

Са изнетих разлога, Управни суд је, применом одредаба члана члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву ове пресуде. Тужени орган ће у поступку поновног одлучивања по жалби отклонити повреде правила поступка на које му је указано овом пресудом, сагласно одредби члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 11.09.2019. године, 6 У. 10992/19 (2015)

Записничар
Кристина Јовановић,с.р.

Председник већа-судија
Биљана Тамбурковски Баковић,с.р.

За тачност отправака
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АЈ